

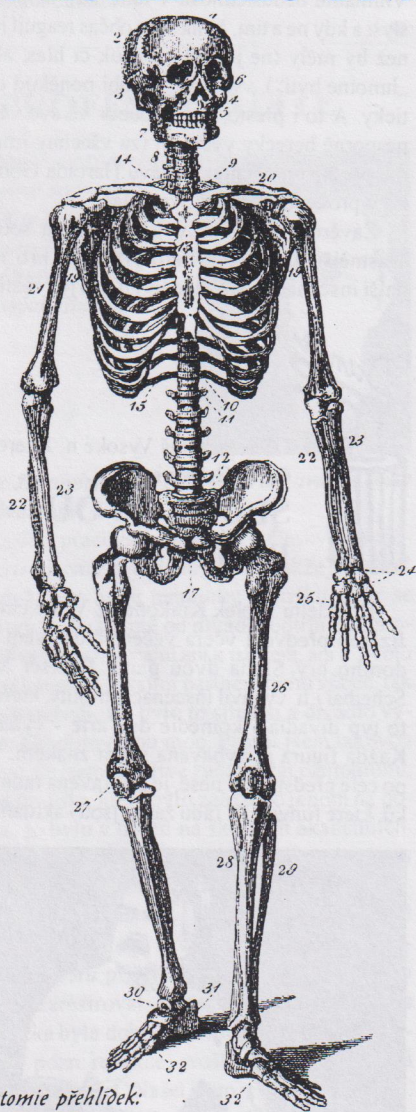
DIVADELNÍ TŘEBÍČ 4

ZPRAVODAJ XI. NÁRODNÍ PŘEHLÍDKY
AMATÉRSKÉHO ČINOHERNÍHO
A HUDEBNÍHO DIVADLA

KVĚTEN 2002

Programové zdroje národní přehlídky amatérského činoherního a hudebního divadla FEMAD Poděbrady / Divadelní Třebíč 2002 aneb *Odkud se to tu vzalo?*

Anatomie přehlídek:

- 4) Horažďovice
- 5) Děčínská brána
- 6) Dačice
- 7) Kaškově divadlo Na Zbraslavi
- 11) Ústí nad Orlicí (Zlom vaz podruhé)
- 12) Otrokovická Forbína
- 13) Wintrův Rakovník
- 15) Studentský harlekýn
- 17) Blanenská dílna
- 24) Lomnice nad Popelkou
- 25) Karlínská tříška
- 26) Červený Kostelec
- 27) Kojetín

Základem pro sestavování programu letošní národní přehlídky bylo 14 postupových krajských přehlídek, na kterých bylo odehráno celkem 95 soutěžních inscenací. Poroty z jednotlivých přehlídek nominovaly celkem 10 inscenací a dalších 17 doporučily k jednání programové rady, která se sešla 4. dubna tohoto roku. Během jejího jednání bylo na návrh odborné rady pro amatérské divadlo zařazeno do programu jednání další představení. Úkolem programové rady tedy bylo naplnit 21 hracích míst (9 Poděbrady a 12 Třebíč) z celkem 28 inscenací.

Praha měla letos podruhé dvě přehlídky s postupem na FEMAD Poděbrady / Divadelní Třebíč. První z nich pořádala ADA v **Kaškově divadle na Zbraslavi**. Přestože odborná porota ve složení F. Mikeš, J. Pala a L. Valeš nedoporučila ani nenominovala žádné z devíti soutěžních představení, prezident přehlídky zaslal jako doporučení na prvním místě inscenaci složenou ze tří samostatně do přehlídky přihlášených inscenací pod názvem **Zbraslavské aktovky**. Tato „inscenace“ nebyla do programu zařazena.

Druhou přehlídkou byla **Karlínská Tříška**, které se před zraky K. Fixové, M. Pokorného a M. Schejbal zúčastnilo také devět inscenací. **Hukot 4** si vysloužil nominaci. Doporučení pak v pořadí 1 – 3 si odnesly inscenace **Návštěvník**, **Hodina mezi psem a vlkem** a **Jakub a jeho pán**. Všechny tyto inscenace se objevily či ještě objeví v programu přehlídky.

Středočeský kraj – **Wintrův Rakovník**. K. Baranowska, K. Fixová, K. Semerád a M. Schejbal a 9 soutěžních inscenací. Nominována byla inscenace **Bedřich raději jódluje** a doporučený opět v pořadí od prvního k poslednímu **Horror** a **Báj**. Báj neprošla jednáním programové rady a do programu přehlídky se nedostala.

V Jihočeském kraji se konala přehlídka v **Dačicích**. Šest soutěžních představení shlédl porota ve složení M. Kotisová, M. Schejbal a V. Zajíc. Nominována byla inscenace **Hráčů**, doporučení na prvním místě si odnesl **AUGUST, august**.

Přehlídka v **Horažďovicích** byla letos postupovou přehlídkou pro Plzeňský a Karlovarský kraj. Telegraficky: M. Caltová, F. Hromada a L. Lážňovská, 6 inscenací, nominace **Nahniličko**.

Děčínská brána – přehlídka Ústeckého kraje. Porota ve složení I. Bureš, J. Hraše, J. Kejzlar, D. Musilová a Milan Strotzer ze šesti soutěžních představení udělila pouze nominaci, a to pro inscenaci **Na druhé straně řeky**.

Amatérští divadelníci z Libereckého kraje se sešli v **Lomnici nad Popelkou**. Sluha dvou pánů si v konkurenci dalších šesti souborů odnesl nominaci. Porota pracovala ve složení J. Kettner, F. Skřípek a P. Vaněk. Doporučení nebyla udělena.

Červený Kostelec – přehlídka Královéhradeckého kraje. V porotě zasedli J. Císař, F. Laurin a J. Vosecký, kteří z 11 inscenací nominovali **Osamělost fotbalového brankáře** a doporučili na prvním místě **Hrátky s čertem**. Ty byly na jednání programové rady zařazeny jako třetí náhradník.

V **Ústí nad Orlicí (Zlom vaz po II.)** bylo ze sedmi představení amatérských souborů Pardubického kraje uděleno pouze doporučení na prvním místě, a to **Třem mušketýrům**. Porota pracovala ve složení F. Nuckolls, F. Preisler, K. Semerád a M. Strotzer.

Vysočina – **Třešťské divadelní jaro**. Z osmi soutěžních inscenací udělila porota ve složení J. Brůček, M. Kotisová a V. Zajíc nominaci **Černé komedii** a doporučení na druhém místě inscenaci **Drahoušek Anna**.

Blanenská dílna byla přehlídkou pro Jihomoravský kraj. Šest soutěžních inscenací shlédl porota ve složení Z. Čecháček, J. Chalupová, V. Müller, J. Pitr a T. Steiner. Nominace byla udělena **Docentům**, doporučení na prvním a druhém místě pak inscenacím **Limonádový Joe** aneb **Koňská opera** a **Soirée aneb Concerto grosso**. Posledně jmenovaná inscenace nebyla zařazena do programu. **Limonádový Joe** byl zařazen jako druhý náhradník.

Odkud se to tu vzalo? (pokr. ze str. 1)

Kojetín – Olomoucký kraj. Sedm soutěžních inscenací, v porotě V. Dvořák, P. Kohutová, D. Zakopal a V. Záborský, nominace pro **Dům doni Alby** a první doporučení pro **Měsíc pro smolaře**. V Moravskoslezském kraji se letos konal **Studenec harlekýn**. Z dvanácti inscenací soutěžilo pět směrem na FEMAD Poděbrady / Divadelní Třebíč. Porota ve složení M. Dědic, L. Goldová, P. Jedlička, J. Krulíkovský, S. Macek a I. Vavrošová doporučila na 1. – 3. místě **Dámskou jízdu**, **A pořád se točí aneb Dekameron** a **Talisman**. A pořád se točí byl zařazen do programu na místě 1. náhradníka a **Talisman** se do programové skladby nedostal. Nováčkem mezi přehlídkami byla **Otrokovická Forbina**, přehlídka pro Zlínský kraj. 6 soutěžních inscenací shlédla porota ve složení I. Kalina, K. Semerád a J. Strejcovský. Uděleno doporučení na prvním místě pro **Setkání s Kateřinou**. Na návrh odborné rady byla do programu jednáni zařazena inscenace **Plešaté zpěvačky**. Suma sumárum:

- Konalo se celkem 14 soutěžních přehlídek (loni 12);
- Na přehlídkách bylo odehráno celkem 95 soutěžních představení (loni 96);
- Na přehlídkách bylo obsazeno 52 porotcovských míst (loni 44), jména některých porotců se v celkovém počtu několikrát opakovala;
- Nejčastěji porotoval M. Schejbal - Karlínská Tříska, Wintrův Rakovník a Dačice a K. Semerád - Wintrův Rakovník, Ústí nad Orlicí a Otrokovická Forbina (loni nejčastěji M. Schejbal - 3x);
- Programová rada vybírala celkem z 28 inscenací (loni z 27);
- Programová rada vybírala z 42 hodin a 50 minut celkového hracího času inscenací včetně přestávek (loni ze 40 hodin a 6 minut);
- Do programu bylo zařazeno včetně hosta přehlídky 34 hodin a 30 minut celkového hracího času včetně přestávek - FEMAD Poděbrady 12 hodin a 35 minut a Divadelní Třebíč 21 hodin a 55 minut (loni celkem 30 hodin a 31 minut - FEMAD 12 hodin a Divadelní Třebíč 18 hodin a 31 minut).

Jan Strejcovský

Divadelní společnost D 111
České Budějovice
Nikolaj Vasiljevič Gogol
HRÁČI

Včerejší divadelní den jsme zahájili představením Gogolových **Hráčů**, které nastudovala Divadelní společnost D 111 České Budějovice

ve spolupráci s občanským sdružením Na zkoušku. Viděli jsme inscenaci vybudovanou, s jasným základním uchopením, vedenou směrem k osudové tragické posedlosti. V řadě této inscenace je i její závěr (zastřelení Ichareva fiktivním Sašou). Všechno je vedeno ve velmi tlustých obrysech, jakoby kresleno silnou čarou uhlem, všemi prostředky, které má režisér Jaromír Hruška k dispozici. Scénická hudba (téměř všudypřítomná), impozantní nástupy postav, scénografie, svícení - to všechno slouží k vytvoření atmosféry, pro diváky až naléhavě dusné. Pokud jde o hereckou práci, pak je herec především vykonavatelem režisérovy představy, naplňovatelem jeho osobního výkladu Gogolovy předlohy. A je třeba říci, že vykonavatelem vesměs kvalitním. Režisér se vzdává možnosti široce rozehrát jednotlivé charaktery - jen je, opět tlustou čarou, načrtává: vymyslí pro každou postavu vždy základní podobu, obrys, který máme vnímat. Citíme melodramatičnost, efektnost - vše ve službě základní myšlenky. Představení se na nás doslova valí, v první polovině snad až příliš. Najednou si uvědomujeme skutečnost, že se režisér v řešení některých situací použitím stejných postupů dostává místy do stereotypu. A že to přehlčení nás chvillemi trochu unavuje. Z tohoto přetlaku, který se na nás valí pak vnímáme zřetelně ono základní téma, ale už se nám nedostává emoci, abychom Ichareva dokázali politovat. Možná to ani není žádoucí. Možná stačí, že si uvědomujeme onu tragickou osudovou posedlost a její následky.

Hruškovu koncepci a výklad Gogolových **Hráčů** nemusí každý divák přijmout. Nemůže však nepřiznat, že z hlediska standardu amatérského divadla jsme se setkali s inscenací, která jeho průměr výrazně přesahuje.

ex

Divadelní spolek Rotunda Znojmo
Peter Shaffer
ČERNÁ KOMEDIE

Divadelní spolek Rotunda ze Znojma přivezl do Třebíče inscenaci hry anglického dramatika Petra Shaffera **Černá komedie**. Základní východisko hry - že všechno se odehrává ve tmě, postavy na sebe vzájemně nevidí, ale my na ně ano - je znamenité a zřejmě lákavé, protože hra od svého vzniku v roce 1962 byla poměrně často inscenovaná, v naší republice profesionálními divadly i amatérskými soubory. Většinou nebylo možné hovořit o jednoznačném úspěchu a ani znojemský soubor není výjimkou. Proto si nutně musíme položit otázku, proč tomu tak je.

Jak znojemští uvádějí v programu k inscenaci, hra vznikla na základě inspirace čínským divadlem (kdy se scéna souborů z Pekingské opery odehrává ve tmě). Ale čínská divadelní konvence je od konvence evropské naprosto odlišná a jejím důsledkem je, že čínští herci skutečně dokážou vytvořit iluzi tmy a svého bytí v ní. Tohle u nás neumíme. Jsme zvyklí reagovat na sebe vzájemně, komentovat mimikou, gestem, celým svým bytím partnerovo jednání. Navíc tak, jak je předloha napsaná, situaci inscenátorům vůbec neulehčuje. Je to v podstatě konverzační komedie, což se vlastně dostává do roz-

poru s tím, že jednání postav „ve tmě“ vyžaduje nutně komedii situační, že musí být postaveno na vybudovaných situacích, které v celku fungují s přesností hodinového strojeku.

Znojemští si patrně leckteré problémy předlohy uvědomili, protože ji důkladně seškrtali a přizpůsobili tak svým potřebám a schopnostem. Ale tak jako mnohým jiným před nimi, ani jim se nepodařilo vyhnout výše zmíněným úskalím. Ona dokonalá iluze jednání ve tmě prostě nenastává. Vnímáme nedůslednosti v tom, kdy se postavy slyší a kdy ne a tím, že na sebe občas reagují jinak, než by měly (ne jenom na zvuk či hlas, ale na „hmotné bytí“), všechno působí poněkud chaoticky. A to i přesto, že je soubor ve své většině nesporně herecky vybaven (za všechny jmenujme přesně posazenou postavu Harolda Goringeho v provedení Marka Machala).

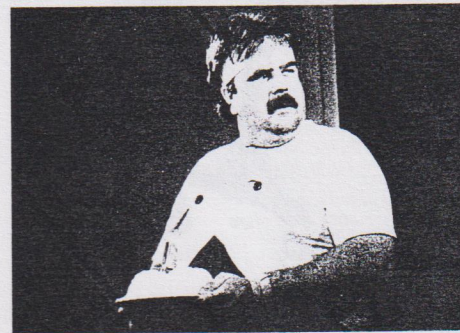
Závěrem tedy nezbyvá než popřát souboru šťastnější ruku při výběru předlohy pro jejich další inscenaci a stálou energii pro její realizaci.

ex

DS Krakonoš Vysoké n. Jizerou
Carlo Goldoni
SLUHA DVOU PÁNŮ

Divadelní spolek Krakonoš z Vysokého nad Jizerou předvedl včera večer představení Goldoniho hry **Sluha dvou pánů**. Režisér Milan Schejbal j.h. vybavil inscenaci atributy, které tento typ divadla - komedie dell'arte - vyžaduje. Každá figura je vybavena svým znakem, který po celé představení nese, je připravena řada vtipků, které fungují. V řadě žánru jsou i aktualizace,

kterých se dopouštějí. Je to v podstatě současné lidové divadlo a tím byla komedie dell'arte ve své době těž. Režisér navíc pracuje v řadě, který odpovídá schopnostem herců a který dokážou naplnit. Nechává jim současně i určitou volnost. Ta možná zapříčiňuje, že se celek především v první polovině v některých momentech rozvolňuje až příliš. Přesto je dobře, že jim tuto volnost nechává - především kvůli představiteli

Truffaldina Jiřimu Pořepnému, na němž je inscenace postavena a tato volnost mu dovolu rozvinout jeho komediální schopnosti. Pořepný posouvá postavu Truffaldina jinak než jsme zvyklí a dovede přitom využít nejen svých hereckých, ale i fyzických dispozic, dovede s nimi pracovat, dovede se shodit (to už jsme konečkonců měli možnost poznat v loňské inscenaci Charleyovy tety). V jeho podání není Truffaldino vychytralým sluhou, který svoje konání podřizuje snaze získat peníze. Pořepný jej interpretuje jako člověka, který to všechno nedělá pro peníze, ale z upřímné oddanosti. A publikum mu jistě i proto od počátku fandí.

Pokud jde o scénu, plní svůj účel a poskytuje potřebný prostor pro hru. Jen volba jejích barev se jeví poněkud nešťastně. Také Gondikova hudba svou (ne)kvalitou inscenaci příliš nepomáhá. Naštěstí ale funguje herecká složka a tak jsme svědky představení, které nás pobaví a potěší. Konečkonců - včerejší divácký ohlas je toho nejlepším důkazem.

ex

O PROFESIONALITĚ

Rozhovor s režisérem z profese Jaromírem Hruškou a současně i režisérem Divadelní společnosti D 111 z Českých Budějovic.

Pane Jaromíre, jaké byly vaše dosavadní cesty za divadlem?

Rodiče pracovali v divadle v Českých Budějovicích, jsem z divadelní rodiny, takže jsem hrál už když jsem byl u maminky v břišku. A až se oba rodiče snažili mě od divadla odtrhnout, protože divadlo není ideální ani k užití, ani k životu jako takovému, myslím partnerskému vůbec, tak mě odrazovali, ale bylo to silnější a divadlo vyhrálo. Má obrovskou moc. Prošel jsem takovou dráhou, že jsem nejdříve začal dělat pantomimu, němé divadlo, které bylo založeno jenom na pohybu, to bylo v deseti na školních akademiích. Pak jsem v D111 začal hrát, vedle toho jsem státoval v Jihočeském divadle a studoval gympl. Pak se po revoluci D111 dostala do krize, lidi najednou neměli čas, a Vladimír Voldřich, nynější šéf souboru přišel s nabídkou, jestli bych si nechtěl zarezitovat. Já řekl proč ne, a protože Sklenička byla dobrá (F.Billetdoux - Ještě skleničku? pozn. redakce) prošla až na Hronov, a já se v té režii našel. Našel jsem v ní seberealizaci, mohl jsem se vyjadřovat přes pohyb, přes výtvarno, přes muziku. A byl to pro mě impuls ke studiu režie na DAMU. Teď jsem už absolventem.

Proč, jako člověk žijící se divadlem, děláte divadlo ještě s amatéry v Českých Budějovicích? Co vám spolupráce přináší, a co naopak bere?

Přináší potěšení a naplnění. Já si myslím, že pro mnoho profesionálů je ten útek k amatérskému divadlu vždycky takový nádech. Pro mě je práce s amatéry důležitá, protože provoz kamenného činoherního divadla je velice ná-

ročný psychicky na energii. Takže si musím dávat pozor, aby mě to brzy neopotrebovalo. Vyžaduje to řemeslo, protože není čas řešit v profesionálním divadle nějaký mimopracovní vztahy kolem. To by člověk asi totálně vyhořel. Amatérské divadlo neomezuje v ničem, a pokud mám nějaký soubor, a já mohu říci, že mám, že si vychovávám herce ke svému typu divadla, tak to je radost. V profesionálním divadle nemohu totálně určovat běh toho divadla. U amatérů to lze. Jste tu daleko svobodnější. Nehrozi ani existenční starosti.

Můžete porovnat, jak se pracuje s amatérským hercem a s hercem, který dělá divadlo z profese? Je v tom vůbec nějaký rozdíl, a případně jaký?

Je to velice složité. Jak v amatérském divadle tak v profesionálním se objevuje profesionalita i amatérismus. Víím o čem mluvím. Jsou situace kdy například provoz divadla funguje tak amatérským způsobem, že některý amatérský soubor proti tomu pracuje naprosto profesionálně. A naopak. Myslím, že se nedá divadlo rozdělovat na profesionální a amatérské jenom proto, že jedni se divadlem žijí a druzí ho dělají pouze z ochoty. Divadlo je buď dobré nebo špatné. A já chtěl dělat profesionálně divadlo hlavně proto, protože jsem chtěl mít kolem sebe tým lidí, na které se mohu absolutně spolehnout. A měl jsem pocit, že vše najdu u lidí, kteří na to budou vyškoleni a budou za to brát peníze. Ono se to ovšem tak neděje. Samozřejmě, co se týče herce, tak profesionální herec je vám schopen držet standard inscenace mnohem lépe než ten, kterému chybí jisté řemeslo. Na druhou stranu může inscenaci tak zakonzervovat, že ji nepoznáte. Ono asi hlavně záleží na osobnostní kvalitě každého jedince. To není o tom jestli je někdo zlý nebo špatný, to je o přístupu k věci. O zodpovědnosti, o pochopení řádu, protože divadlo je řád. **Děkují za rozhovor.**

Ks

TO NEJTĚŽŠÍ MĚ ČEKÁ

Rozhovor s třebíčským porotcem - novicem, Petrem Kracíkem

Mohl bych vás požádat o pár vět, kterými byste se sám pokusil představit účastníkům Divadelní Třebiče?

To, že jsem tady, je vlastně o tom, že jsem přecvičený amatér na profesionála. Když říkám, že jsem přecvičený amatér, tak to znamená, že jsem se dva roky pokoušel dělat něco jako amatér a pak jsem odešel na divadelní fakultu studovat obor divadelní režie. Protože jsem ty dva roky chodil k profesorovi Cisařovi do třídy na lidovou konzervatoř, tak jsem navštívil i několik festivalů včetně Hronova, Úpice, Písku. Takže několik osobností, které tvoří v amatérském divadle znám. To jsou asi nejdůležitější důvody, proč jsem se tady objevil.

Já se samozřejmě zdráhám být porotcem, protože víím, jak je to velmi nesnadné vytvářet nějaké soudy o inscenacích a hodnotit práci jiných.

Stačí vzpomenout si jenom na sebe před 25 lety, jak jsem exaltovaně reagoval na připomínky poroty na Poděbradské přehlídce: „Vždyť tomu vůbec nerozumíte!!!“ Bylo mi tehdy sedmáct let a zdrcující kritika mě prostě přivedla k varu. Tak proto víím, jak je ta práce velmi obtížná, a že člověk musí někdy vážit slova. Ne že bych si vytvářel nějaké alibi, že nechci všechno co si myslím sdělovat veřejně, ale víím jak nevhodně zvolené slovo dokáže ranit. A častokrát se musím také brzdít, protože jsem přeci jenom režisér a někdy projektuji do těch inscenací: říkám věci jak bych je dělal já, místo toho, abych říkal to, co jsem viděl.

Kdo vás k vaší účasti v porotách pro amatérské divadlo přivedl?

To, že jsem tady, v Třebíči, je výsledkem dlouholetého přesvědčování Artamy, abych se také věl akce zúčastnil. Necitím se být porotcem. Snad jsem si přijel odpočinout od svého mateřského divadla. Nevím. Ale určitě jsem tu rád. Už i proto, že vidím svého oblíbeného pedagoga prof. Cisaře v obrovské formě.

Jaké jsou vaše dosavadní dojmy z představení zhlédnutých v Třebíči?

Dojmy mám velmi slušné. Vidím tady inscenace, které jsou vedeny přes herce, zatímco v profesionálních divadlech jsou herci opomíjeni a je kladen důraz na režisérskou konstrukci, na režijní JÁ a herci jsou používáni jen jako součást té konstrukce. Myslím, že se amatérské divadlo tématicky i řemeslně profesionalizovalo, protože někdy nerozeznám jestli vidím na jevišti výborné amatéry - zejména u mladých lidí - nebo jestli to nejsou třeba současní či budoucí profesionálové.

Nemají vůbec problém s takovými elementárními věcmi, jako je vytváření postavy, rozvíjení situací, práce s textem, jevištní mluvou atd. Naopak. Setkávám se s pozoruhodným hereckým i režijním nasazením, s oddaností k vytvářeným inscenacím. Říkám si, jak je to vůbec možné skloubit toto divadelní nadšení se svým civilním životem. A pak jsou třeba představení, která mě vysloveně překvapila. Jako třeba to atomové představení - Hukot 4. Má skvělý současný text. Není to tak sice divadelně úplně udělané, ale přece je to pozoruhodné představení, které mě strhlo a rozvinulo ve mně daleko zajímavější diskusi, než jakékoliv panelové diskuse v televizi o smyslu jaderných elektráren nebo ekologických hnutí.

Co vám porotcovství přináší osobně?

Já musím říci, že osobně je to pro mě obrovské strádání, především proto, že se vždycky už dva dny klepu, že budu mít úvodní referát, že budu muset o tom mluvit. Já nenávídím takzvané zahajovací zkoušky, kdy si režisér sedne a začne vykládat. Proto jsem to už zrušil u sebe a dělám to jiným způsobem, že si jakoby nenápadně povídám s jedním a druhým hercem. A teď jsem znovu postaven do toho, že si mám stoupnout a říkat. Jiné je to v kolegiu porotců, kdy to docela jde, ale tam v sále pociťuji pořad trému. A budu rád, až to budu mít za sebou. To nejtěžší mě čeká, protože budu vysvětlovat práci režiséra a autora Franty Zborníka, kterého si velmi vážím.

Děkujeme za rozhovor

DNES UVIDÍTE

Druhou inscenaci jihlavského souboru **De Facto Mimo**, kterou na letošní přehlídce uvidíme, je příběh dvou žen – služebné a její pani. Hru Drahoušek Anna napsala současná rakouská autorka Verena Kanaan.

Překladatelka Magdalena Štulcová o hře napsala: „Drahoušek Anna je divadelní text, který mi nečekaně přinesl několik mimořádných setkání. K prvnímu z nich došlo hned při práci na překladu: bylo to živé setkání s bezbřehou lidskou prohnatostí, s nemorální spravedlností, se zrádným humorem. Tak cítí a jedná lůza – na kterékoliv přičce společenského žebříčku. Všude kolem nás! Text hry mě ohromil svou silou, groteskností, ale i hravostí a půvabem. Tato komedie pobaví, ale nepotěší. Další setkání, za které vděčím „Anně“, bylo setkání s její rakouskou autorkou. Verena Kanaan je citlivá, přemýšlivá, krásná žena, která si dlouho hledala svůj životní směr.

Narodila se v roce 1951 v Innsbrucku. Do školy chodila postupně ve Vídni, ve švýcarském Lausanne a v Curychu. Po maturitě zkoušela studovat nejrozličnější obory, mimo jiné germanistiku, slavistiku, historii, dějiny umění, filozofii, pedagogiku i práva. Živila se různými příležitostnými pracemi v barech, knihkupectvích, jako pomocnice v domácnosti, v nemocnici, restaurátorském ateliéru – než se stala divadelní ředitelkou, režisérkou a autorkou a našla cestu sama k sobě. Je vzdělaná. Jedná svobodně. Pro její texty je charakteristická hravost a závažná témata svých komedií podává s veselým nadhledem. V osobním postoji k literatuře, k lidem a k Zemi je zodpovědná. Neomezuje ji žádné náboženství, feminismus, rasismus, ani žádná jiná dogmatická životní filozofie.

Napsala mimo jiné půvabnou komedii o hledání vztahu ženy a muže Alergie a pohádkovou divadelní hru plnou fantazie o vztahu dospělých a dětí Kuchyň na ostrově. Hra drahoušek Anna byla poprvé uvedena v roce 1995 ve Stuttgartu. Drahouška Annu má na repertoáru i pražská Viola – v inscenaci účinkují Květa Fialová a Miriam Kantorková. Režisér Otakar Kosek ke hře podotkl: „Kdykoli jsem text vzal do ruky, měl jsem po jeho přečtení nutkavou potřebu dotknout se něčeho čistého, květiny, prozářené sklenky vína, dobrého slova, pohlázení, chtěl jsem ze sebe setřít ten nános podivné nasládlé krutosti, usměvavé bezohlednosti, koketních úsměvů při sypaní soli do otevřených ran, úlisné vlezlosti, rozpínavosti, primitivismu, všeho toho, co se prostě v člověku může zrodit, nepotěšit-li se mu setkat se s uměním. Je to obraz člověka, který se stále v hojnějším počtu líhne v supermarketech, na diskotékách a koncertech rockových skupin, ve výparech aut, člověka, který nachází své semeno ve světě počítačových her, virtuální reality, v časopisech pro lepší společenské vrstvy, člověka nezušlechtěného jediným tónem, jediným veršem, ani žďibcem rozkoše z procházek ve světě obrazu. A zároveň je to text, který jakoby ignoroval kauzalitu minulosti a přítomnosti a silou jazyka, se stal trváním budoucnosti. Je třeba ho takto vnímat. Není zlý, jen nám dává nahlédnout na okraj propasti.“

P.S. Verena Kanaan přijede na představení své hry v podání souboru De Facto mimo 29. května 2002 do Jihlavy.

Divadelní klub Jirásek z České Lípy patří už dlouhá léta ke stálícím na nebi českého amatérského divadla. Na Divadelní Třebiči bude hrát už po sedmé.

V loňském roce jsme zde zhlédli hru *Odysseova cesta* Václava Klapky, jednoho z režisérů DK Jirásek. Letos máme příležitost setkat se opět s původní hrou, kterou napsal nový člen souboru, František Zborník.

Požádali jsme Františka Zborníka o stručný přehled jeho života a tvorby.

Ano, ten nový, mladý a nadějný člen Jirásky jsem já, František Zborník. Narodil jsem se jako kozoroh v r. 1950. Jsem tvrdohlavý učitel, nejdříve na Pedagogické fakultě v Českých Budějovicích, později na Pedagogické fakultě v Praze. Nyní chycen do lasa úředničky (ovšem kulturní úředničky) pracovník IPOS Praha. Životaběh divadelní – dříve skupina Kruh při JČE České Budějovice, to jako student například spolu s prezidentem panem Dejlem, později Šupina Vodňany (zde nejlepší léta po těch studentských a před těmi českolipskými). Ted' k stáru Jirásek mladší.

Na dotěrné vyžádání redaktorů následuje výčet *tvorby*. V Šupině divadelní adaptace např. Markéta Lazarová, skoro táž později v Jihočeském divadle. Tam také vlastní texty Vyber si synku, Lištastní a liveselí. V rozhlasu autorská pohádka (zachraňoval režisér J. Kodeš) O lásce k velkému stromu. V beletrii pohádková novela O dívce Hana a nejkrásnějším draku, v rodině dcera Markéta a syn Vít (nezaměňovat se Závodským). Povaha jsem přátelská, nyní už dlouho monogamní.

Posledním soutěžním představením letošní Divadelní Třebiče bude inscenace *Dividýlka ze Slaného* Bedřich raději jódluje. Text napsal na motivy Woodyho Allena jeden z režisérů souboru, Jiří Šíma.

Do jaké míry tvůrci inscenace čerpali z díla Woodyho Allena bohužel nevíme, ale snad neuškodí pár informací o této osobnosti.

Woody Allen (vlastním jménem Allen Stewart Kohnsberg) se narodil 1. 12. 1935 v New Yorku. Ve svých šestnácti letech začínal jako anonymní autor vtipů pro newyorské časopisy, psal gagy pro různé televizní komiky. Od roku 1962 se stal známým zásluhou svých originálních komických výstupů v nočních klubech v Greenwich Village, účinkováním v zábavných TV pořadech a vydáním několika LP desek. V průběhu šedesátých let se začal uplatňovat jako autor humoristických próz (např. soubory *Výrovnat si účty*, *Vedlejší příznaky* a *Bez peří*), dramatik (*Zahřej to znovu*, *Same*), režisér filmových komedií typu *Seber prachy* a *zmiz*, *Banání*, *Všechno, co jste kdy chtěli vědět o sexu*, ale báli jste se na to zeptat, *Spáč*, *Láska a smrt*.

Ve filmech *Annie Hallová*, *Manhattan* a *Hanna* a její sestry opustil formu dovádivé komedie a vytvořil ryze svůj žánr hořké intelektuální grotesky. Mísila se v ní romantická nostalgie, židovský smutný tušení nevyhnutelné samoty a nejvíce barvitě stopy Allenovy dravé i duchaplné komiky. Film *Annie Hallová* získal v roce 1977 čtyři Oscary – za nejlepší film, scénář, režii a herecký výkon v hlavní ženské roli. Tři pozlacené sošky obdržel i film *Hanna* a její sestry.

Následně „pochmurně laděné“ období z přelomu 80. – 90. let přineslo filmy *Záři*, *Jiná žena*, *Zločiny* a *poklesky*. Jeho vyvrcholením byla krutá sonda *Manželé* a manželky až nemilosrdně obnažující vztahy, nevěry i stereotypy v bolestivě zadržávacím partnerském soukoll. Zvláštní

DNES

Sobota 18. května 2002

10,00 hod. Velký sál ND
DS De-Facto Mimo JIHLAVA
Verena Kanaan
DRAHOUŠEK ANNA

13,00 hod. Malý sál ND
Rozborový seminář

14,30 hod. Velký sál ND
DK Jirásek Česká Lípa
František Zborník
NA DRUHÉ STRANĚ ŘEKY

18,00 hod. Malý sál ND
Rozborový seminář

20,00 hod. Velký sál ND
Dividýlko Slaný
Jiří Šíma na motivy Woody Allena
BEDŘICH RADĚJI JÓDLUJE

22,00 hod. Malý sál ND
Rozborový seminář

ZÍTRA

Neděle 19. května 2002

10,00 hod. Velký sál ND
Soubor AKORDY při ZUŠ Červený
Kostelec
Choreografie Blanka Šourková
POHYBOVÉ STRÍPKY

11,30 hod. Velký sál ND
Slavnostní zakončení Divadelní Třebiče
a celé národní přehlídky amatérského
činoherního a hudebního divadla
FEMAD Poděbrady/Divadelní Třebíč
s předáním ocenění a vyhlášením
výsledků včetně návrhů pro Jiráskův
Hronov

12,45 hod. Nové divadlo
Závěrečné setkání účastníků přehlídky

postavení ve Woodově filmografii má snímek *Stíny a mlha*, ovlivněný německým expresionismem 20. let. Po mrazivých „bergmanovských“ vizích začal svět nazírat opět z pozitivnějších úhlů. To naznačila téměř „klasická“ detektivka *Tajemné stíny* na Manhattanu, gangsterské retro o zločinech v umění *Výstřely* na Broadway (s úspěchem uvádí Divadlo pod Palmovkou) i antikou zaštitěná komedie *Mocná Afrodité*. V druhé polovině 90. let upoutala pozornost Allenova pocta hollywoodským muzikálům 30. a 40. let „Všichni říkají: Miluji tě“ a na černobílý materiál natočená satira o „bohatých a slavných“ *Celebrity*. Svým posledním snímkem – kriminální komedií *Darebáči* se navrátil k ranným ztřeštěným filmům.

Allenovi je blízký svět divadla – je autorem několika divadelních her (*Zahraj to znovu, Same, Nepij tu vodu ad.*) a i ve svých filmech často využívá divadelní postupy a motivy.